

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Ryby a soudkyň
Mgr. Blanky Fauré a Mgr. Ivety Postulkové ve věci

žalobkyně: **T. P.**, narozená dne X
státní příslušnost Ruská federace
zastoupená advokátem Mgr. Markem Sedlákem
se sídlem Příkop 8, 602 00 Brno

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců – Ministerstvo
vnitra**
sídlem Náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 15. 12. 2015, č. j. MV-94341-3/SO-2015,

t a k t o:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í:

1. Žalobkyně se žalobou lze dne 4. 1. 2016 domáhá zrušení rozhodnutí žalované, blíže specifikovaného v záhlaví tohoto rozsudku, jímž bylo zamítnuto odvolání, které podala proti rozhodnutím Ministerstva vnitra ČR, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „prvostupňový orgán“ nebo „ministerstvo“) ze dne 24. 4. 2015, č. j. OAM-20415-22/TP-2014 (dále též „prvostupňové rozhodnutí“) a jímž bylo zároveň uvedené prvostupňové

rozhodnutí potvrzeno. Tímto rozhodnutím byla zamítnuta žádost žalobkyně o povolení k trvalému pobytu na území ČR dle ustanovení § 87k odst. 1 písm. g) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu“), podaná podle ustanovení § 87h odst. 1 písm. a), b) zákona o pobytu.

2. Žalobkyně namítá nesprávné posouzení podmínky předchozího nepřetržitého přechodného pobytu, když správní orgán zkoumal nepřetržitost dvouletého přechodného pobytu pouze za poslední dva roky předcházející rozhodnutí prvostupňového orgánu, ale nezabýval se tím, zda tuto podmínku žalobkyně nesplnila již v minulosti, neboť v České republice přechodně pobývá déle než pět let. Upozorňuje na závěr rozsudku NSS č. j. 4 As 30/2009 – 67 ze dne 23. 2. 2010, o který svůj závěr ohledně zkoumání podmínky nepřetržitosti přechodného pobytu opírá. Skutková zjištění správního orgánu ohledně realizace svého pobytu na území České republiky a ohledně své podnikatelské činnosti v Moskvě, tedy ve státě, jehož je příslušníkem, nezpochybnila.
3. Žalobkyně navrhuje zrušení správního rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k novému projednání a rozhodnutí.
4. Žalovaná v písemném vyjádření k žalobě navrhla zamítnutí žaloby a dále uvedla, že se ztotožňuje se skutkovými zjištěními a právní kvalifikací předchozích rozhodnutí správních orgánů obou stupňů. Jelikož žalobkyně neuvedla v žalobě jiné námitky než v odvolání, odkazuje žalovaná na napadené rozhodnutí, konkrétně stranu 4 a 5. Domnívá se, že v daném případě je rozhodné, že žalobkyně neprokázala splnění podmínky uvedené v ustanovení § 87 a odst. 1 písm. a) a písm. b) zákona o pobytu, tedy podmínky nepřetržitého přechodného pobytu na území České republiky v délce pěti, respektive alespoň dvou let. Poukazuje také na to, že v průběhu řízení nebyla prokázána pevná a trvalá integrace žalované do české společnosti. V daném případě žalovaná zastává výklad, podle kterého doba dvou let nepřetržitého přechodného pobytu na území dle ustanovení § 87h odst. 1 písm. b) zákona o pobytu musí bezprostředně předcházet podání žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu na území ČR.
5. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních námitek, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Napadené rozhodnutí přezkoumal bez jednání s ohledem na výslovné sdělení žalobkyně, že je nepožaduje a dřívější konkludentní souhlas žalované.
6. Podle § 87h odst. 1 písm. b) zákona o pobytu ministerstvo vydá rodinnému příslušníkovi občana Evropské unie na jeho žádost povolení k trvalému pobytu po 2 letech jeho nepřetržitého přechodného pobytu na území, pokud je nejméně 1 rok rodinným příslušníkem státního občana České republiky, který je na území přihlášen k trvalému pobytu, nebo rodinným příslušníkem občana jiného členského státu Evropské unie, kterému bylo vydáno povolení k trvalému pobytu na území.
7. Podle § 87k odst. 1 písm. g) zákona o pobytu ministerstvo žádost o povolení k trvalému pobytu zamítne, jestliže v řízení nejsou potvrzeny důvody podle § 87g nebo 87h.
8. Ze správního spisu vyplývá, že žalobkyně dne 18. 11. 2014 podala k prvostupňovému orgánu žádost o vydání povolení k trvalému pobytu na území podle ustanovení § 87h odst. 1 písm. a) a b) zákona o pobytu, který doložila dokladem o potvrzení zajištění

ubytování a oddací listem. Správní orgán pověřil PČR k prověření místa pobytu žalobkyně, které se uskutečnilo v prosinci 2014 a lednu 2015. Pobytové kontroly byly uskutečněny opakovaně, leč bezvýsledně, neboť žalobkyně nebyla na udávané adrese nikdy zastihena. Ve věci byl vyslechnut manžel žalobkyně pan P. S. a žalobkyně. Po skutkové stránce ze správního spisu vyplývá, že žalobkyně se se svým manželem, občanem České republiky, seznámila v roce 2009, sňatek uzavřeli asi před šesti lety, do té doby se jen navštěvovali a byli v telefonickém kontaktu. Žalobkyně se s manželem již asi tři roky setkává na území České republiky, a to v hotelech v Pardubicích a v Praze, neboť její manžel nemá podmínky pro živobytí. Manžel žalobkyně je invalidní, bydlí se svou matkou a žalobkyně mu přispívá nepravdělně částkou 300 USD. Žalobkyně podniká v Moskvě, na území České republiky pobývá 3 krát až 5 krát do roka a zůstává 1 až 3 dny. Již 10 let navštěvuje lékaře v Moskvě.

9. Na základě takto zjištěného skutkového stavu prvostupňový správní orgán vydal rozhodnutí, jímž zamítl žádost žalobkyně o povolení k trvalému pobytu dle ustanovení § 87k odst. 1 písm. g) zákona o pobytu proto, že neshledal naplnění důvodů uvedených v ustanovení 87h odst. 1 písm. a) a b) citovaného zákona. Z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí se podává, že prvostupňový orgán po provedeném dokazování uzavřel, že žalobkyně je rodinným příslušníkem občana ČR, s odkazem na datum uzavření sňatku dne 11. 12. 2009, a pobývá v rámci přechodného pobytu rodinného příslušníka občana EU za rodinným účelem na území České republiky od 12. 3. 2010. Nicméně správní orgán z důvodu pochybnosti o nepřetržitosti dvouletého pobytu žalobkyně na území České republiky má za to, že žalobkyně nesplňuje celkovou podmínku pěti let a ani dvou let nepřetržitého přechodného pobytu na území s tím, že sama orgánu sdělila, že na území ČR pobývá maximálně 5 týdnů ročně.
10. Žalovaná odvolání žalobkyně proti prvostupňovému rozhodnutí zamítla a napadené rozhodnutí potvrdila, když se ztotožnila s výkladem podmínky nepřetržitého přechodného pobytu, který ve svém rozhodnutí učinil prvostupňový orgán s tím, že je přesvědčena, že uvedený výklad je plně v souladu se směrnicí Evropského parlamentu a rady 2004/38 – ES ze dne 20. dubna 2004 o právu občanů EU a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států. Nad rámec prvostupňového rozhodnutí dále uvedla, že rozhodnutí nijak nezasahuje do práv žalobkyně, neboť pobyt na území České republiky může realizovat na základě jiného druhu pobytu.
11. Zásadní námitkou v dané věci bylo nesprávné posouzení ustanovení § 87h odst. 1 písm. a) a b) zákona o pobytu správními orgány. Mezi účastníky bylo sporné, ke kterému okamžiku se počítá splnění zákonem stanovené podmínky dvou let nepřetržitého pobytu žalobkyně na území ČR.
12. Ze závěrů rozsudku NSS ze dne 23.2.2010 č.j. 4 As 30/2009-67 vyplývá povinnost správního orgánu posuzovat splnění podmínky čtyř let nepřetržitého pobytu, nikoliv pouze za poslední čtyři roky před podáním žádosti, nýbrž po celou dobu pobytu cizince na území České republiky. V tomto bodě je však nutno upozornit na opačné závěry rozsudků NSS ze dne 15. 6. 2016, č. j. 9 Azs 95/2016 a ze dne 9. 3. 2017, č. j. 4 Azs 249/2016.
13. Z rozsudku NSS ze dne 15. 6. 2016, č. j. 9 Azs 95/2016 vyplývá: „Stanoví-li zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, pro přiznání postavení rezidenta podmínku získání trvalého pobytu, musí být i podmínky trvalého pobytu vykládány v souladu s

požadavky směrnice Rady č. 203/109/ES o právním postavení státních příslušníků třetích zemí, kteří jsou dlouhodobě pobývajícími rezidenty. Splnění podmínky nepřetržitého pětiletého pobytu cizince na území České republiky se v důsledku nepřímého účinku čl. 4 citované směrnice zkoumá ke dni podání žádosti o trvalý pobyt.“ Ke stejnému závěru pak NSS dospěl i v rozhodnutí ze dne 9. 3. 2017, 4 Azs 249/2016 (bod 27) v kterém uzavřel, že „...naplnění podmínky pěti let nepřetržitého pobytu na území České republiky stanovené v § 68 odst. 1 zákona o pobytu cizinců je třeba zkoumat v době bezprostředně předcházející podání žádosti o udělení trvalého pobytu.“ K protichůdnému názoru uvedenému v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 2. 2009, č. j. 4 As 30/2009-67 pak uvedl: „Jedná se tak o situaci, kdy se v judikatuře Nejvyššího správního soudu objevily protichůdné právní závěry, na čemž nic nemění to, že závěr uvedený v rozsudku č. j. 4 As 30/2009-67, je ojedinělý.“ Dále rozvedl, z jakého důvodu nepředložil věc k posouzení rozšířenému senátu a zdůraznil, že uvedené ustanovení § 68 zákona o pobytu cizinců provádí směrnici Rady č. 203/109/ES a musí být interpretováno a používáno v souladu s uvedenou směrnicí. Neshledal tedy již prostor pro předložení věci rozšířenému senátu, neboť je třeba vycházet ze závěrů učiněných SDEU, které jsou závazné pro NSS. V citovaném rozsudku odkázal na judikaturu SDEU: „(30) SDEU v rozsudku ze dne 17. 7. 2014 ve věci C-469/13, Shamim Tahir proti Ministero del l'Interno, Questura di Verona, bodě 27 a 28 konstatoval, že „již rozhodl, že systém zavedený směrnicí 2003/109 jasně značí, že získání právního postavení dlouhodobě pobývajícího rezidenta přiznaného na základě této směrnice podléhá zvláštnímu postupu a mimo jiné povinnosti splnit podmínky stanovené v kapitole II uvedené směrnice (rozsudek Kamberaj, C-571/2010, bod 66). Soudní dvůr uvedl, že čl. 4 směrnice 2003/109 stanoví, že členské státy přiznávají právní postavení dlouhodobě pobývajícího rezidenta státním příslušníkům třetích zemí, kteří bezprostředně před podáním dotčené žádosti pobývali oprávněně a nepřetržitě na jejich území po dobu pěti let...“ V bodě 34 tohoto rozsudku pak SDEU učinil závěr, že „podmínka pobývat bezprostředně před podáním dotčené žádosti oprávněně a nepřetržitě na území dotčeného členského státu po dobu pěti let, stanovená v čl. 4 odst. 1 směrnice 2003/109, je nezbytnou podmínkou pro získání postavení dlouhodobě pobývajícího rezidenta podle uvedené směrnice.“ Závěrem uvedl (31) „...podmínku nepřetržitého pobytu na území v délce pěti let stanovenou v § 68 odst. 1 zákona o pobytu cizinců je třeba v souladu s požadavky Směrnice a judikaturou SDEU (který se zcela jasně vyjádřil v tom směru, že právní postavení dlouhodobě pobývajícího rezidenta lze státním příslušníkům třetím zemím přiznat, pokud bezprostředně před podáním žádosti pobývali oprávněně a nepřetržitě na území členského státu) vykládat tak, že musí být splněna v době bezprostředně předcházející podání žádosti o udělení trvalého pobytu, nikoliv tedy za celou dobu pobytu na území České republiky, jak stěžovatel argumentuje v kasační stížnosti. Tento závěr považuje Nejvyšší správní soud za smysluplný a logický, neboť stanovená doba předcházející podání žádosti zajišťuje, jak již ostatně přeléhavě konstatoval krajský soud, že trvalý pobyt bude udělen cizinci, který je (a nikoliv kdysi v minulosti byl) na území České republiky usídlen a integrován.“

14. Výše uvedené právní závěry NSS ve shora citovaných rozsudcích je třeba aplikovat i v dané věci, jak to ostatně učinil i správní orgán při stanovení počátečního okamžiku posuzování nepřetržitosti doby pobytu dle ustanovení § 87h odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců (viz rozhodnutí žalované, odůvodnění na přelomu stran 4 a 5). Soud má tak za to, že právním posouzení věci žalovanou v žalobou napadeném rozhodnutí je správné a zcela souladné s aktuální judikaturou NSS a SDEU. Za situace, že žalobkyně nijak nespороvala skutková zjištění správního orgánu o tom, že již 3 roky s manželem nebydlí, v České republice se zdržuje maximálně pětkrát do roka na období 1 až 3 dní a jinak žije Moskvě,

kde podniká, nelze tento její pobyt mít za nepřetržitý pobyt na území České republiky, tak jak to stanoví citované zákonné ustanovení.

15. Na základě výše uvedeného, když soud neshledal námitky žalobkyně důvodné, soud žalobu dle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
16. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měla plný úspěch žalovaná, avšak žalované v řízení žádné náklady nad rámec jejich běžných činností nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

P o u č e n í:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 23. července 2019

JUDr. Jan Ryba v. r.
předseda senátu